

A FÉLELEM GONDOLATAI

Fábián Attila élőben elhangzott tanításának nyers szövege
Budapest, 2022. 04. 10.

Készen van-e a szívetek, hogy halljátok Isten felkent Igéjét? Örömben vagytok-e? Tudjátok, az örömben vannak látható jelei, mint ahogy a hitnek is. Örömben vagytok-e?

Amikor az ember hitben áll Isten előtt, akár az otthoni életében, a hétköznapjaiban, a családjában, a problémáiban, a gyülekezetben, a dicsőítésben, hogy hitben áll, annak az egyik mutatója és bizonyítéka, hogy örvendezik. Örül a szíve. Még ha kívülről nyomások is vannak rajta, még ha kívülről keserű, tüzes nyilak is sértegetik a testét meg a lelkét, a hitember akkor is örömben van, mert a hit az egyenlő az örömmel. Úgy is mondhatnánk, hogy ha visszafelé nézzük, hogy ha nem vagy örömben, akkor nem vagy elvárásban, és nem vagy hitben sem. Akartad-e ezt hallani ma?

Van-e valaki, aki először van közöttünk? Aki még nem járt itt? Nem látok kezet a magasban, akkor már biztosan hallottad ezt tőlem régebben, hogy a hit egyenlő öröm. Nem az a fajta öröm, ami képmutatósodik és úgy próbálja magát mutatni, mintha örömben lenne, vagy úgy próbálja mutatni magát, mintha hitben lenne. Az igazi, szellemből való öröm nem képmutató. Az nem egy megjátszás, ahogy a hitet sem lehet megjátszani. El lehet játszani, saját magunkat becsapva, a másikat becsapva, a gyülekezetet becsapva, a pásztort becsapva, hogy én hitben vagyok, de ha valóban hitben vagy, akkor annak egyik mutató jele az, hogy örömben is vagy.

Nem erről szeretnék ma beszélni, hanem a *félelem gondolatairól*, csak ezt szerettem volna elmondani nektek. Amikor magamat azon kapom, hogy nem örvendez a szívem, és nincs bennem az a belső szellemi öröm, hogy táncolnék és ugrálnék az Úrnak egész nap, akkor elgondolkozom azon, hogy miért? Természetesen nem érzelmi megnyilvánulásról beszélek, mint örömről, mint amikor valaki meghív téged egy kávéra az előtérben, te meg örülsz, hogy hú, de jó, hogy meghívott valaki kávéra! Nem erről az örömről beszélek. Lehet örülni annak, hogy fel tudtál ma kelni, el tudtál ide jönni, hogy itt tanítást hallgatsz, hogy együtt tudjuk itt imádni és dicsőíteni az Urat. Sok mindennek lehet örülni, de nem csupán arról beszélek, hogy valami jó dolognak örülsz, mert ha csupán csak ez van benned, akkor az örömed attól függ, hogy érnek-e téged jó dolgok. Az igazi szellemi öröm, a hittel teljes öröm független attól, hogy milyen hatások érnek téged. Mert az igazi örvendező ember akkor is örül, ha nem hívják meg őt kávéra. Akkor is örül, ha valami rossz dolog éri őt. Akkor is örül, amikor valaki rosszat mond róla. Természetesen nem azért örül, hogy rosszat mondtak róla, hanem azért, mert nem ez határozza meg az ő belső örömét, hanem az, hogy az Atya örül neki. Mert Ő gyönyörködik a fiaiban, gyönyörködik benned. Tudtad ezt? Hogy te vagy az Ő szerelmes fia, akiben Ő gyönyörködik? Te vagy az Ő szerelmes fia! Mondd: „Én vagyok az az ember, akiben az Atyám örvendezik.”

Nehéz befogadni ezt az elménkbe, mert azt gondoljuk, hogy ehhez nekem valami jót kell tenni. Hogy örvendezzen bennem az én Atyám, hogy büszke legyen rám, hogy elismerjen engem, hogy megveregesse a vállam, hogy valami jót adjon nekem, nekem ehhez valamit teljesítenem kell. Ha így volna, akkor ez Jézusnál is így kellett volna, hogy legyen. De Nála nem így volt, és amint Ő van, úgy vagyunk mi is ezen a világon. Amikor Jézus a Jordánban Keresztelő János által megkeresztelkedett – ismeritek a történetet –, mennyei szózat szólt: „Ez az én szerelmes fiam, akiben én gyönyörködöm.” Ezután kezdte a szolgálatát, még igazából semmit nem tett, és már kijelentette az Atya, hogy gyönyörködöm benned, mert Te vagy az én szerelmes Fiam! Amikor ezt megérted, hogy Isten szeret személyesen téged, gyönyörködik benned, mert te elfogadtad az Ő Fiát, Jézus Krisztust, és ahogy Ő van, úgy vagy te is ezen a világon, akkor ez hálára gerjeszti a te szívedet. Akkor nem fog már annyira fájni az, amit a világban meg a híradásokban, meg a választási eredményben, meg ki tudja, kinek mi baja van éppen. Van, aki örvendezik, hogy az egyik nyert, valaki szomorkodik, hogy nem a másik

nyert. Nem ez kell, hogy meghatározza az örömet, se a hitedet, se semmitet. Természetesen az, hogy a világban mi van körülöttünk, hatást gyakorol ránk, de arra nem, hogy én hitben állok-e, vagy örvendezek-e, vagy milyen az én életem. Mert a politikától függetlenül Isten engem szeret és megáld, és gyarapít. Nincs a mennyben olyan apróbetűs rész a mennyei leírásban, hogy ha ez vagy az van hatalmon, akkor gyermekem, bocs, arra a pár évre kicsit visszavesszük az áldás listát, és akkor nem tudok érted sokat tenni!

Nincs ilyen! Ő mindenek felett álló! Ami, és aki korlátozni tudja Istent, azok mi magunk vagyunk. A sátán kevés, gyenge, harmatos, mit mondjak? Semmi. Le van győzve! Az elméd azonban, a hústested nincs még legyőzve, és az nagyobb ellenséged, mint a sátán. Erről lesz szó a mai napon, hogy az elmédbe, amikor belopódnak a sátán gondolatai, és azokat a dolgokat képzeled, amiket ő hozott eléd, akkor már megfogott téged! Már bezárt egy börtönbe, már ott vannak előtted a börtönrácsok, és a börtönrácson lévő nagy lánc meg lakat a félelem gondolatai, és csak akkor tudsz kijönni a börtönödből, ha ezeket a félelemgondolatokat levágod. Mivel tudod levágni? A békesség gondolataival, azzal, ha Istenre figyelsz, mert van egy elhívásod. Van egy küldetésed, és Isten szeretné, hogy az Ő célja a te életedben valóságba jöjjön. Szeretné, hogy amire elhívott, az beteljesedjen az életedben.

Tudnod kell, hogy azok a dolgok, amikre Ő elhívott téged, azok olyanok, amelyeket a saját képességeidből, saját erődből nem tudsz elérni. Bármilyen táalentumaid, bármilyen ajándékaid vannak, szükséged van Istenre, és Isten szeretné azt, hogy az Ő természete, az Ő képességei nyilvánuljanak meg benned. De ezt neked kell lehetővé tenned az Ő számára, ami nagyon sokszor arról szól, hogy veszed a bátorságot, és kilépsz hitben, és megteszed, amit Ő mondott neked. Kilépni hitben azonban nem fogsz akkor, ha félsz. Legalábbis, rosszul fogalmaztam, nem fogsz kilépni akkor, ha a félelem *uralja* a cselekedeteidet. De megtapasztalhatod a győzelmet, ha akkor is cselekszed Isten Igéjét, amikor félsz, és annak ellenére megteszed, amit Isten mond neked, hogy félelem van benned. Így a félelem el tud távozni tőled, mert annak ellenére, hogy kívül bizonytalanság van, de belül biztos vagy abban, hogy Isten szólt hozzád, és te megteszed azt, amit Ő mondott. Ez a győzelem! Így lehet előre menni, így lehet egyről a kettőre jutni, ötről a hatra, nyolcra tízre, és százkettről százháromra. Ha valaki a matekot ismeri jobban, akkor mondhat nagyobb számokat is. Jó? Valaki ezerötszáznál jár, és ezeröttszázegyre akar már fellépni. Ámen. Értitek ugye, hogy mit mondom ezzel? Tehát, ha azt mondjuk, hogy hitben vagyunk, akkor nem lehetünk félelemben. Nem lehetünk félelemben! Mert a félelem nem hitből van. A félelemben nincsen hit, sőt, a szeretetben sincsen félelem.

Természetes képességeink, bármilyen jók is azok, nem elegendőek ahhoz, hogy betöltsük azt, amire Isten elhívott minket. Amikor igyekszünk megtenni, amit Isten mond nekünk, akkor ki kell lépünk abból a biztonságot adó komfortzónából, ahol úgy érezzük magunkat, hogy olyan jó, kényelmes itt. Ez ilyen modern kifejezés, ez a komfortzóna, hogy abból kilépünk, nem lépünk, mindenki szereti biztonságban érezni és tudni magát. Ki az, aki nem? Biztonságban vagyok anyagilag, biztonságban vagyok egészségügyileg, a szolgálatban, jól mennek a dolgok, ne változtassunk, mert ez így jó, kényelmes, nem kell nagy erőfeszítést tenni. Van úgy valóban, amikor azt kell tenni, ami idáig bevált, és működött, azért, mert Isten azt mondja, hogy ezt így csináld. De ha Ő mond neked valamit, hogy változtass, és te nem változtatsz, mert kényelmesebb megmaradni abban, amiben voltál idáig, akkor te magad korlátozod Istent! Miért nem teszed meg azt a változtatást? Nem biztos, hogy kell, ez mindenkinél személyes és egyedi. Sokszor a félelem miatt nem változtatunk. Az miatt, hogy gondolkozunk azon, hogy mit szólnak ehhez majd mások. Mit szól hozzá apu, anyu, a család, a gyülekezet, kilógok a sorból akkor.

Miért ne lehetne megváltoztatni például azt a berögzött vallásos szokást, hogy csak ilyen faarccal dicsérjük az Urat, az örvendező dalok között. Dicsérlek Téged, Jézus. Örvendezve. Most kicsit provokálalak titeket. Nem mindenkit, egy-két embert. Miért ne lehetne ujjongani az Úr előtt? Kiáltani az Úr előtt? Nem a test örvendezésében, hanem a szellem örömeiben. Meg

lehet ezt tenni? Igen, meg lehet. Amikor érzed erre a késztetést, akkor ne gondold arra, hogy mit mond a melletted álló meg a mögötted álló. Ha érzed a késztetést, hogy leborulj térdre az Úr előtt, mert erről énekelünk, hogy térdre borulok Előtted, amikor felemeljük a kezeinket, mert arról énekelünk, hogy felemeljük a kezeinket, akkor felemeljük a kezeinket? Remélhetőleg igen, ha már erről énekelünk, mozduljunk együtt ezzel a dallal. Amikor arról énekelünk, hogy leborulok Előtted, le lehet térdelni? Tiszta a szőnyeg. Kötelező? Dehogyan! Belső indítatásból. De amire az Úr indított, azt ne írd felül félelemből, hogy mit mond a másik, meg ezt nem szoktuk, meg félek, hogy ha térdre esek, nem tudok majd felkelni! Ne féljél ettől! Segítek, jó? Ezek olyan dolgok, amelyek benne vannak a hétköznapijainkban, a kultúránkban, amikből, azt hiszem, sokan szeretnék változni, hogy a Szent Szellem valóságos megnyilvánulásai erőteljesebben legyenek itt közöttünk, de ehhez nemcsak a szolgálatokra van szükség, hanem a gyülekezetre is.

Ehhez kell, hogy legyen benned egy jó fogadókészség. Egy nyitott szív, egy őszinte szív, egy alázatos szív, egy imádó szív, egy hálaadó szív. Ez a te részed. Valaki azért nem jön közénk sajnos, mert egyszer, amikor volt, úgy megérintette őt Isten, hogy patakokban folytak a könnyei, úgy sírt. És azt mondja, hogy nem mer eljönni, mert akkor mit mondanak róla mások, hogy sírva látják őt. Sajnálom. Nem kellene, hogy ez baj vagy kifogás legyen. Ez is egyfajta félelem. Ez is egy fajta gát, egy korlát, ami ott tart minket azon a helyen, ahol vagyunk. És igazából ez a legnagyobb kísértés az életben, az életünknek bármely területén is járunk meg élünk, hogy valamiféle félelem kísért bennünket akár naponta. Akár naponta.

Sokszor a félelem nagyobbak láttatja a problémát, mint amilyen az valójában. Sokszor a félelem felnagyítja a problémát, ezért nagyobb energiát kell befektetni annak a leküzdésébe, mint amennyit amúgy kellene. Sokszor félünk az előttünk álló feladattól, amelyeken pedig egy helyes, jó hozzáállással, egy hittel teljes hozzáállással nagyon könnyen túl tudnánk lépni. De mivel félünk, és rossz tapasztalataink vannak a múltból ezzel kapcsolatban, ez bekorlátozza a gondolkozásunkat, a hozzáállásunkat, bekorlátozza a hitünket, és ez miatt olyan energiákat kell, hogy befektessünk bizonyos dolgok leküzdésére, amelyeket igen könnyen meg lehetne oldani, ha nem félnénk tőle annyira.

Van egy nagyon jó példázat a Máté evangéliumban. Nem pontosan ebből a szemszögből fogjuk most ezt megvizsgálni, hanem egy másik vonatkozásban, de itt is jelen van a félelem az egyik szolgáló életében. Ez annak a három szolgálónak a példázata a Máté evangélium 25. fejezetében, a tálumokról szól. Sokat hallottál már erről, sokat olvastad is bizonyára, van némi megértésed, rengeteg dolog van benne. Most egy másik szemszögből fogjuk megvizsgálni ezt a bizonyos harmadik szolgálót, és egy kicsit kitekintünk a másik kettőre is, hogy kiben volt félelem, kiben nem, és ez hogyan nyilvánult meg, és hogyan nem.

Máté 25,14–30.

14. Mert éppen úgy van ez, mint az az ember, aki útra akarván kelni, elhívátá az ő szolgálóit, és amije volt, átadá nékik.

15. És ada az egyiknek öt tálumot, a másiknak kettőt, a harmadiknak pedig egyet, kinek-kinek az ő erejéhez képest; és azonnal útra kelt.

16. Elmentén pedig a ki az öt tálumot kapta, kereskedék azokkal, és szerze más öt tálumot.

17. Azonképen akié a kettő volt, az is más kettőt nyert.

18. Aki pedig az egyet kapta, elmentén, elásta azt a földbe, és elrejtette az ő urának pénzét.

19. Sok idő múlva pedig megjött ama szolgálónak ura, és számot vetett velük.

20. És előjövén aki az öt tálumot kapta, hozott más öt tálumot, mondván: Uram, öt tálumot adtál nekem; ímé más öt tálumot nyertem azokon.

21. Az ő ura pedig monda néki: Jól vagyon jó és hű szolgálóm, kevesen voltál hű, sokra bízlak ezután; menj be a te uradnak örömébe.

22. Előjövén pedig az is, aki a két talentumot kapta, ezt monda: Uram, két talentumot adtál nékem; ímé más két talentumot nyertem azokon.

23. Monda néki az ő ura: Jól vagyon, jó és hű szolgám, kevesen voltál hű, sokra bízlak ezután; menj be a te uradnak örömébe.

24. Előjövén pedig az is, aki az egy talentumot kapta ezt, monda: Uram, tudtam, hogy te kegyetlen ember vagy, aki ott is aratsz, ahol nem vetettél, és onnan is gyűjtesz, ahová magot nem szórtál;

25. Azért félvén, elmentem és elástam a te talentumodat a földbe; ímé megvan ami a tied.

26. Az ő ura pedig felelvén, monda néki: Gonosz és rest szolga, tudtad, hogy ott is aratok, ahol nem vettem, és onnan is gyűjtök, ahová magot nem szórtam;

27. El kellett volna tehát helyezned az én pénzemet a pénzváltóknál; és én, megjövén, nyereséggel kaptam volna meg a magamét.

28. Vegyétek el azért tőle a talentumot, és adjátok annak, akinek tíz talentuma van.

29. Mert mindenkinek, akinek van, adatik, és megszaportatják; akinek pedig nincsen, attól az is elvétetik, amije van.

30. És a haszontalan szolgát vessétek a külső sötétségre; ott leszen sírás és fogcsikorgatás.

Ez Isten Igéje.

Ha világi emberként olvasnánk ezt a történetet, és nem lenne más információnk arról, hogy miről is szól ez, nem értenénk, miért olyan nagy baj az, hogy a szolga nem sokszorozta meg azt az egy talentumot? Miért olyan nagy probléma ez? Egyik megduplázta, másik is megduplázta, a harmadik meg nem vesztette el, nem olyan rossz dolog az.

Ez a példázat arról szól, hogy van egy ház, a háznak van egy ura, neki van három szolgálja, ez a három szolga ismerte egymást, és ez a három szolga ismerte az urat, a gazdát. Ugye tudjuk, hogy ez az úr kit képvisel és a szolgálak kit képviselnek. Az úr a mi Urunk, a szolgálak pedig minket képviselnek, és ezt mindig minden helyzetben jól kell értelmezni, és ebből tanulnunk kell! A szolgálak szolgálta az uruknak a történet előtt is, így bizonyára mindhárman ismerték az urukat, a gazdájukat. Valószínűleg igen. Nem ír arról az igevers, hogy az öt talentumos és a két talentumos szolga akkor került volna éppen oda. Bizonyára azért kapott az egyik ötöt, a másik kettőt, a harmadik pedig egyet, mert a gazda ismerte az ő képességeiket. Mondja is az Ige itt, hogy mindenki a maga képességei, a maga ereje szerint kapott ajándékot, talentumot, tehetséget, itt ebben az első értelemben vett szóhasználatban és értelemben talentumot, tehát gyakorlatilag pénzt. Tehát a gazda ismerte őket, és mind a három szolga ismerte a gazdát. Ezért amikor azt mondja a harmadik, az egy talentumos szolga, hogy „uram, tudom, hogy te kemény ember vagy, hogy ott is aratsz, ahol nem vetettél, onnan is betakarsz, ahol nem szórtál előtte”, akkor tudnunk kell azt, hogy ugyanezt a másik kettő is tudta, mégsem így reagáltak. Ami különbség volt a három szolga között, hogy ugyanazzal az ismerettel rendelkeztek ugyan, de a harmadik *félt*. Félt! Az első kettő legyőzte, ha volt is bennük valami félelem, hogy „de hát ő kemény ember, ő szigorú ember”, és ha ezt a kemény szigorúságot jól vonatkoztatod Istenre, akkor engem ez nem bánt, mert Isten szigorú és kemény, ugyanakkor Nála lágyabb szívű, kedvesebb, irgalmasabb Isten nincsen közel és távol a világegyetemben! Tehát szigorú, de igazságos! Ezt a jellemvonását és tulajdonságát mindhárman ismerték, és amíg a félelem nélküliek megduplázták, amit kaptak, az öt talentumos még öt talentumot szerzett, a két talentumos még két talentumot, az egy is szerzhetett volna még egyet, vagy akár szerzhetett volna még kettőt is, vagy akár szerzhetett volna tízet is. És valóban, nem vesztette el ezt az egyet, megtartotta, de a gazda megítélésében nagyon negatívan jellemezte ezt az embert.

Hogyan vonatkozik ez ránk? Úgy, hogy mindannyian kaptunk talentumot, ajándékot, képességet, tehetséget Istentől, ki többet, ki kevesebbet. Kinek jobban vág az agya a matema-

tikához, kinek a kémiához, kinek a számvitelhez, vagy éppen máshoz. Rengeteg féle-fajta tehetség és találmány van itt közöttünk is. Van, akinek több, van, akinek kevesebb. Van, amihez én egyáltalán nem értek. Szinte antitalálmány vagyok bizonyos dolgokkal kapcsolatban. Valamihez meg van affinitásom, és érdekel, és szeretem csinálni, és van hozzá tehetségem, és fordítva. Így vagyunk ezzel mindannyian. Amivel foglalkozott az első két találmányos ember, az mi volt? Az, amire ráhatással voltak. Az, amit ők kaptak? Saját magukkal foglalkoztak, azzal az ajándékkal, amit ők kaptak az uruktól. Na és mivel foglalkozott ez az egy találmányos ember? Azzal, amire nem volt ráhatással, a gazdájával. Itt elrontjuk sokszor, amikor arra tekintünk, és azzal próbálunk foglalkozni és arra próbálunk befolyást gyakorolni, amire nincs befolyásunk, és így eltévesztjük. A szolga aggódott, félt, és rettegett, miközben csak azzal az eggyel kellett volna foglalkoznia, amit ő kapott! Ez egy lecke itt neked is és nekem is, hogy azzal foglalkozz, amit te kaptál, és ne pedig azzal, amit a másik, és azzal foglalkozom én, amit én kaptam, és nem azzal az ajándékkal, amit te, mert az a te dolgod, a te felelősséged. Az öt találmányosnak nem felelőssége az, hogy a kettő és az egy találmányos mit csinál azzal, és fordítva ugyan így.

Ami benned van, amit Isten beléd helyezett, az alapján leszel számon kérve, hogy azzal mit kezdted. Pásztor, azzal a nyájjal kell foglalkoznod, amit Isten rád bízott, nem azzal, ami nem rád van bízva! Én nem foglalkozom más gyülekezetek dolgaival. Te se foglalkozz vele! Ha nem rád van bízva, nem a te dolgod! Kaptam vagy ötven-hatvan facebook csoport meghívást bizonyos gyülekezeteknek a kibeszélésére alakult csoportokhoz. Mindegyiket törölöm! Csak a negatív, csak a rossz dolgokat beszélnek ott ki. Nem az én dolgom! Teljesen mindegy, hogy igaz vagy nem igaz, nem foglalkozom velük. Neked sem kellene, mert amíg azzal foglalkozol, nem azt teszed, amivel te leszel majd számon kérve, vagy amivel kapcsolatban meg leszel szólítva, hogy mit kezdted azzal, amit én neked adtam? Megsokszoroztad-e? Vagy inkább azt próbáltad lehúzni, vagy megsokszorozni, vagy keresztbe tenni, amit a másik kapott? Nem azzal kell foglalkoznunk, ami a másé! Azzal kell foglalkozni, ebben az értelemben, ami a miénk. Ha kaptál tehetséget az énekléshez vagy zenéléshez, vagy gyermekneveléshez, vagy jó beszédkészséged van, vagy bármi, amiben elhívásod van, azt erősítsd, azt sokszorozd meg öt-tíz-százszorosra Isten dicsőségére, teremjél gyümölcsöt! Én nem fogok beiratkozni zeneiskolába gitárleckéket venni. Lehet, hogy valamiféle tehetségem van rá, de elhívásom nincs hozzá. Nem töltöm ezzel az időmet, hanem azzal, amivel foglalkoznom kell, és ez egy nagyon-nagyon nagy lecke.

Itt ez az egy találmányos szolga, gyakorlatilag szorongott. Volt benne egy szorongás, egy félelem, azt mondja itt a 25. vers, hogy „azért félvén elmentem, és elástam”. Megnéztem ezt az elástam szót a görögben, és van egy olyan jelentése is, hogy titokban tart, és valóban, ha úgy vagyunk például, hogy nálunk az igazság Jézus Krisztusról, és elmegyünk a világba és azt titokban tartjuk, mert félünk attól, hogy vajon mit mondanak a régi ismerősök, barátok. Kicsit olyan ez, mint mikor evangelizálni bárhova elmegyek a világban, a világ legszélső tájaira is, de otthon az én falumban, az én városomban, az én környezetemben nem merem felvállalni, mert mit mondanak azok, akik ismernek engem gyerekkoromtól fogva? Ugye? Voltál-e már így? Ki az, aki tudja, hogy miről beszélek? Vagytok egy páran. Természetesen az otthon lévők nem feltétlenül ugyanaz a missziós terület, de itt ez a szolga, aki elment és elásta azt, amit kapott, elrejtette.

Van ennek egy szimbolikus jelentése, mégpedig az, hogy *titokban tartani*, meg ne tudják, mit fognak mondani, mit fognak gondolni? Pár héttel ezelőtt volt egy tanítás azzal kapcsolatban, hogy az emberektől való félelem milyen hatásokat gyakorol és generál az életünkben. Van, aki azért mondott le Isten áldásairól, mert félt attól, hogy mit fog mondani a férje. Eszembe jutott egy kedves hölgy, aki hosszú éveken keresztül panellakásban lakott és nagyon-nagyon szeretett volna kertesi családi házba költözni. Imádkozott, hogy ott veteményes legyen, gyümölcsfák, hogy mindenféle kinti munkát tudjon végezni, mert azt nagyon

szerette. Adódott egy lehetőség, anyagilag is, meg mindenféle szempontból ez az áldás megnyilvánulás előtt volt már, de jött a család, és elkezdte őt lebeszélni erről: „*Nem kell ez neked, minek ez neked?*” „*Csak dolgoznod kell vele, sokkal kényelmesebb a panellakásban!*” „*Ez csak munka és plusz kiadás!*”. A hölgy teljesen hajlott volna arra, hogy ha most a család lebeszéli erről, akkor nem tesz lépéseket a családi ház vásárlásáért, és akkor beszélgettünk. Nem rábeszéltem őt a házra, hanem elmondtam neki, hogy a gyerekeid nem veled élnek, neked kell eldöntened azt, hogy hol akarsz élni. Persze meghallgatod a családod véleményét, de mi alapján hozod meg a döntést? Az alapján, hogy mit mondanak a családtagok? Aztán végül is megmakacsolta magát jó értelemben és belevágott, és mára már évek óta családi házban lakik. A gyerekei is belátták, hogy az anyjuk mennyire kivirult, mennyire kinyílt, mennyire örvendező, mennyire más lett a mindennapokban is, mert végre kertészkedhet kedvére.

Lehetne még ilyen példát mondani, talán még egyet, ami nem végződött ennyire „happy enddel”. Egy jó módú, idős asszony járt a gyülekezetbe, a férje nem. A lényeg, hogy mentünk Izraelbe, gyülekezetestől, csoportostól, többen, ő is nagyon-nagyon vágyakozott, ő is nagyon-nagyon szeretett volna, annyira égett benne a tűz, hogy eljöjjön velünk Izraelbe a Szentföldre, végigjárni azokat a helyeket, ahol Jézus járt. Meg volt rá a pénze is, nem volt probléma az, hogy kifizesse a repülőjegyet, vagy a szállodai költséget, vagy az étkezést. De nem mert, mert mit fog mondani a férje, hogy ennyi pénzt elkölt ilyesmire. Nem jött el. Könnyedén megtehetette volna, de az tartotta vissza, hogy mit fog mondani a férjem? Nem lett volna hatalmas patália otthon amiatt, hogy ennyi pénzt elkölt. Csak lett volna egy duzzogó mondata a papának, de ő inkább nem jött. Most már mind a ketten, a papa is, meg ő is a mennyben van, és majd a mennyei Jeruzsálemben ott lesznek mind a ketten.

Látod ugye, hogy az emberektől való félelem meglop, megcsal, elvesz valamit? Ez az ember itt, akiről a talentumos példázat szól, elment, elásta, elrejtette, titokban tartotta azt, amit kapott. Olyan dolog miatt félt, amire nem volt ráhatása. Nem volt ráhatása arra, hogy az ő ura milyen, hogy milyen jellemű, szigorú, vagy nem szigorú, igazságos, vagy nem igazságos, hogy mit fog tenni, mit fog mondani. Félt tőle.

Ha nem tudsz ráhatással lenni arra, hogy télen esik a hó, akkor mit aggódsz miatta? Tavasszal meg esik az eső. Hála Istennek, hogy esik az eső! Majdnem három hónapig nem volt eső a télen. Örültél neki? Persze, nem lett vizes a ruhád, meg a cipőd. De az eső kell, szükség van rá! Hatással tudsz rá lenni? Nem hinném. Túl nagy ráhatással nem tudsz lenni arra sem, hogy én miről prédikálok itt vasárnap. Ha akarsz, idejöhetsz hozzám, tehetsz javaslatot, megkérhetsz erre, arra, amarra, de nagy befolyással nem tudsz lenni rám. Aggódsz ez miatt? Problémázol ez miatt? Gyomorgörcsöd van ez miatt? Volt, akinek igen. Ő is olyasmi miatt aggodalmaskodott, meg nyafogott, meg félt, meg depressziós volt, amire nincs ráhatása. Mondtam, el lehet menni az Atyához, Jézus nevében, mert van egy közös kapcsolódási pontunk, Őt úgy hívják, hogy Szent Szellem.

Ha valamiről szeretnél tanítást hallani, akkor elmondhatod Neki a kéréseidet és én képes vagyok arra, hogy meghalljam Tőle, ha szükséges. Van, aki ugyanígy megy a feleségemhez, hogy mondja a listát, hogy milyen dalokat akar hallgatni itt a dicsőítés közben. A feleségem azt szokta mondani, hogy lehet imádkozni az Úrhoz, hogy a Szent Szellem őt erre vezesse. Persze emberek vagyunk, én is téveszthetek, nem arról beszélek, nem úgy beszélek esetleg, vagy nem az a dal jön elő, de úgy hiszem, hogy Isten itt mozdul közöttünk, úgyhogy megyünk előre.

Szóval a három szolgálta közül egy sem tudta befolyásolni az urukat, nem tudtak ráhatással lenni. De a két szolgálta, aki az öt és a két talentumot kapta, azzal foglalkozott, amivel kellett, azaz a saját dolgával. Az egy talentumot kapott pedig azzal, amivel nem kellett volna.

Ez egy nagyon egyszerű alapigazság itt, és az eredmény is nagyon szembeütő, mert aki azzal foglalkozott, amivel kellett, növekedése volt, gyarapodása volt, megduplázódott a

pénze. Mit mondott neki az úr, amikor visszajött? Mind a kettőjüknek ugyanazt mondta, függetlenül, hogy most megduplázta, vagy csak másfélszeres, vagy tízszeres. Mind a kettőjüknek szóról szóra ugyanazt mondta: Jól vagyon, jó és hű szolgám, kevesen voltál hű, sokra bízlak ezután, menj be a te uradnak örömébe! Mindenki ezt szeretné hallani, amikor majd megáll Krisztus ítélőszéke előtt, hogy jól vagyon, jó és hű szolgám. Nem kell sok mindent tenni ehhez, csak azzal kell foglalkozni, amivel kell, és amivel nem, azzal meg nem, azt rá kell bízni Istenre. Ha valamin változtatni szeretnél, akkor keresd meg azt a bibliai kapcsolódási pontot, hogy milyen ráhatásod lehet, hogy változás legyen. Ha szeretnél változást az egyházban, a gyülekezetben, akkor nem a lázadás a megoldás, hanem a hitben járás és az imádság. Ugye?

A félelem képes veszteséget okozni neked, képes börtönbe zárni és nem enged ki onnan. A Bibliában – az Ószövetségben, az Újszövetségben is – Istennek minden elhívottja felé ott van szinte a felszólítás Istentől, hogy ne félj. Sokat hangoztatott mondat, kijelentés, hogy Istentől ember felé leggyakrabban elhangzó felszólítás a Bibliában az, hogy ne félj. Miért akarja Isten azt, hogy ne félj? Miért nem mondja azt, hogy féljél, mindegy, majd én ezzel együtt megmentelek? Féjlél nyugodtan, görcsöljél igazából, majd túl leszel rajta!

Miért mondja azt, hogy ne félj? Azért, mert Isten tudja azt, hogy a félelem hatást gyakorol rád. A félelemnek lehet egy olyan hatása a testedre, hogy fizikai tüneteket okoz. Voltál-e már olyan félelemben, hogy a gyomrod összeszorult? Bólogattok egy páran. Olyan zsigeri félelemnek szokták ezt mondani, vagy olyan hirtelen ijesztésnek, miközben a gyomrodban, az emésztő rendszeredben elváltozás történik, pedig előtte semmi probléma nem volt. Mi okozta ezt a fizikai tünetet? Egy gondolat, vagy egy érzés a fizikai síkon megnyilvánult. Egy negatív előjelű hit megnyilvánult a fizikai testedben. Miért? Mert a félelem pontosan ugyanúgy működik, mint a hit, csak ellentétes előjellel. Azaz ha mi hitben járunk, a hitet gyakoroljuk, az fizikai tüneteket okoz a testünkben, csak pozitív előjellel. A rosszat helyreállítja. A beteg testrészt meggyógyítja.

A félelem viszont az egészségest beteggé teszi. Mindenki hallotta ezt, most így a Covid alatt, előtt, után, hogy immunrendszer destabilizáció, csökkentő, romboló hatással van a félelem a szervezetünkre. Az az immunrendszer, ami azért adatott és teremtetett bele a te testedbe Istentől, hogy a világban lévő baktériumokat, vírusokat, mindenféle rossz dolgot, ami a tested ellen támad, legyőzze, az az antivírus munka, ami benned van, ha erősen és jól működik, akkor legyőzi a betegséget.

De amikor félsz, aggódsz, problémázol, negatív dolgokat képzelsz el, akkor ez a belső ellenálló képességed gyengül. Aki beszélgetett már orvossal, vagy egy utánanézett, vagy egy kicsit nyitott szemmel jár a világban, hallotta biztos azt a kifejezést, hogy pszichoszomatikus betegségek. Sokan tudjátok, hogy ez mit jelent. Azt jelenti, hogy lelki eredetű. Azért beteg fizikailag valaki, mert lelki, érzelmi, érzéki, gondolatbeli, akaratbeli problémából fakad a fizikai tünet. Nem azért, mert lenne valamilyen rendellenesség a testben, hanem azért van rendellenesség a testben, mert lelki eredet.

Úgyhogy ha szeretnél valamit tenni a testedért, akkor erősítsd a lelked, növeld a lelked! Amint jó dolga van a lelkednek, úgy lesz jó dolgod a testben, és mindenben, és úgy fogsz gyarapodni, mondja ezt az Ige. A szellemed már kész, tökéletes, Isten természete benned van. Ha belülről kijön ez a békesség, a lelkedet eluralja, leural téged teljesen a békesség, leural téged a bizonyosság, hogy Ő a te védelmeződ, oltalmaződ, Ő a te segítőd, Ő körbeölel téged, és ha már megáldott, akkor arra is képes, hogy megvédelmezzon.

Sokan félnek attól, hogy a jó Isten megáldott engem, van autóm, van családom, van szolgálatom, mindenfélém van, de jaj, nehogy az ördög ellopja és megraboljon ebből! Ebbe a hibába esett bele Jób, az alkalom végére majd róla is szó lesz.

Ha félsz, akkor fel sem fedezed igazából azokat a talentumokat, képességeket, azokat a tehetségeket fel sem fedezed, amiket Isten beléd helyezett, mert ha félsz, akkor nem fogod

ezeket fejleszteni, akkor nem fogsz hitben kilépni és nem fogod megduplázni. Ha félsz, akkor soha nem fogsz odamenni, ahova Isten akarja, mert félsz. Bizony Isten akarja, hogy időnként oda menjél, ahova saját magadtól nem akarnál menni. Időnként azt fogja mondani neked az Úr, hogy tegyél meg olyan dolgokat, amiket magadtól nem akarnál megtenni. Lehet dönteni, lehet választani. Nem minden nap van ez, de az embernek az életében vannak sarokpontok, útelágazások, amikor dönteni kell, hogy most kire hallgatok, kinek a hangját hallgatom, kinek engedelmeskedek.

Isten tudja nagyon jól, hogy milyen félelmeid vannak. Mindent tud rólad. Tudja a bizonytalanságaidat, tudja az erősségeidet, ismeri a kétségeidet, ismeri a hitedet, ismeri a hitetlenségeidet, nincs előle elrejtve semmi cselekedeted, semmi tetted – és még ennek ellenére is szeret. Halleluja! A barát az, aki akkor is szeret, amikor megismer, annak ellenére szeret, hogy ismer téged. Jézus nem ilyen, Ő több mint barát. Sokszor addig vagyunk barátok valakivel, amíg meg nem ismerjük, milyen a jelleme. Isten ismeri a te jellemedet és mégis szeret. Halleluja!

Szóval, ha Ő ismeri a félelmeidet, akkor mit kell neked tenned? Ha Ő a te forrásod, ha az erőd forrása Isten és nem önmagad, ha a békességed forrása Isten és nem a világ, ha a bevételeid, a gyarapodásod forrása Isten és nem a munkahelyed, vagy a nyugdíjfolyósító, vagy a vállalkozásod, akkor szembe tudsz nézni a legsúlyosabb félelmeiddel is. Ha a világ a forrásod, ha a kormány, vagy politikai párt, vagy bárki más, és tőlük várod a jólétedet, a jobblétedet, ha a főnököd jóindulatára hagyatkozol csak, hogy vajon emel-e neked a béreden vagy nem, akkor félelembe kerülsz, amikor nem emeli meg a fizetésed. Ha az Úr a te forrásod, mindegy, hogy mi történik körülötted. Nem vetíték semmit előre ezzel, de az is mindegy, hogy bombák potyognak a környezetekben, vagy nem, mert van erre számos bibliai példa. Persze az ember megretten, amikor körülötte emberek elesnek, de elesnek mellőlem ezren, jobb kezem felől tízezren és hozzám nem is közelít. Hisszük-e ezt? Hogy lehetséges az, hogy ezt írja a zsoltár írója, és imádkozzuk a 91-es zsoltár védelmét, de amikor valaki prüszköl mellettem, akkor jaj, csak el ne kapjam! Így reagálunk erre.

Az, hogy elesnek mellőlem ezren és jobb kezem felől tízezren, mit jelent? Azt, hogy benne vagyok valami felfordulásban, mert nem elesnek ott messze ezren, és a világ másik végén meg tízezren és hozzám nem is közelít, hanem mellettem esnek el tízezren, tizenegyezren jobb meg bal kéz felől, a közelemben, itt mellettem, tehát hatással van rám. Van, amelyik éppen rám esik, de maga a probléma hozzám nem is közelít. Miért? Mert az Úr az én oltalmazóm, Őbenne bízom, az Ő rejtékében vagyok, Őbenne bízik meg. Ha ez van a szádon, akkor a félelem nem tud hozzád közelíteni.

Ha a félelem szava van a szádban, hogy jaj, mi lesz velem? Jaj Istenem segíts meg! Jaj Istenem! Nagyon sokszor jó, ha Istenhez kiáltunk, mint ahogy Péter is, amikor süllyedt, hogy Uram, ments meg! De nagyon sokszor ez a kiáltás egyenlő a hitetlenséggel, mert nincs benne semmiféle hit, csak egy utolsó mentsvár számunkra. Ha már én semmit nem tudok tenni a saját magam védelmében, akkor talán majd te, Uram. De Isten még ekkor is kiment minket. Halleluja! Még ekkor is, ilyen jó Ő hozzánk.

Zsoltárok 27,1–6.

1. Az Úr az én világosságom és üdvösségem: Kitől félek? Az Úr az én életemnek erőssége: Kitől remegjek?

Mondd utánam: Az Úr az én világosságom és üdvösségem! Kitől félek? Az Úr az én életemnek erőssége! Kitől remegjek?

Ebben öröm van! Az Úr az én oltalmazóm. Az Úr az én védelmezőm. A hit öröm, a hit békesség, a hit ragadós, mint ahogy a félelem is. Legyél ilyen ragadós, mint a méz! Amikor azt mondja a Biblia, hogy eláraszt téged az olaj a fejed tetejétől a lábad ujjáig, ahogy lefolyt az olaj a szakállra, az Áron szakállára, a köntösére, a köntöse prémjére – ha valakihez hozzáér olajos lesz. Legyél ilyen te is! Ne a félelem szaporodjon közöttünk, hanem a hit, a bátorítás,

és a felemelés, hogy megyünk előre, mindegy, mi van körülöttünk, mert az Úr az én világosságom és üdvösségem. Kitől félek? Az Úr az én életemnek erőssége! Kitől remegjek?

Mikor mondta ezt Dávid? Amikor minden katasztrófális állapotba volt körülötte. Üldözött volt, számkivetett volt és nem volt neki reggelije, ebédje, vacsorája, hanem a nyirkos barlangban rejtőzött, mert a király halálra kereste őt. Számkivetett volt, pedig ő volt a felkent király, és ha valaki beárulja őt, akkor kivézik, megölik. Mintha annak a barlangnak a fogságában élt volna. Azt mondja itt, hogy az Úr az én világosságom és üdvösségem: Kitől remegjek? Mondja ezt, amikor el kellett rejtőznie, amikor menekülnie kellett, az életét kellett mentenie.

Van úgy, hogy az embernek menekülnie kell, és az életét kell mentenie, nem feltétlenül a félelem miatt van ez így. Gondolj csak bele abba, hogy milyen utasítást kapott Istentől a szülői házaspár, Mária és József, amikor Jézus megszületett testben? Meneküljtek Egyiptomba, és maradjatok, amíg Heródes meg nem hal. Amikor Heródes meghalt, akkor jöttek vissza. Így indult a csecsemőkora, a gyermekkora Jézusnak, hogy menekült volt. Egy menekült volt Ő Egyiptomban! Isten mondta ezt neki. Tehát elmenekülni, ha Isten azt mondja, nem egyenlő azzal, hogy hitetlen vagy és félsz, de akkor kell ezt megtenni, amikor Isten mondja. Amikor halálra keresték Jézust a farizeusok, akkor nem menekült el, hanem ott maradt, nem félt. Nézzük és lássuk meg ennek a helyes és jó oldalát.

2. Ha gonoszok jönnek ellenem, hogy testemet egyék szorongatóim és ellenségeim: ők botlanak meg és hullanak el.

3. Ha tábor fog körül, nem fél szívem; habár had támad reám, mégis Őbenne bízom én.

Mi ez, ha nem egy hittel teljes kijelentés a nyomorúság idején? Mi ez, ha nem egy önmagát és a környezetét bátorító szóhasználat akkor, amikor minden ellenem van? Példa ez itt nekünk. Mi lett a következménye ennek a hittel teljes kijelentésnek? Az, hogy a félelem nem uralkodott el Dávidon, és eljött az idő, amikor végigment ezen a megpróbáltatással teljes életszakaszon, beült a királyi trónba és negyven évig uralkodott. De ha akkor azt mondja, ott a barlangban, hogy ó, Sámuel, miért is kentél fel engem, tizenévesen? Minek kellett nekem a király házába, sátrába kerülnöm? Minek kellett nekem csatákat nyerni, a király ellenem fordult ez miatt? Miért nem oltalmazol és védelmezel meg engem? Miért nem úgy van, ahogy ezt te mondtad?

Ha nyivákol és siránkozik, panaszkodik, és zúgolódik, akkor úgy járt volna nagy valószínűséggel, mint ahogy a zsidók jártak negyven évig a pusztában. Igazából Dávid ezeket úgy mondta, hogy ott volt benne a félelem, de a félelem ellenére mondta ezt, és ezzel legyőzte a félelmet. Ha gonoszok jönnek ellenem – mindenki gonosz volt, aki meg akarta őt gyilkolni –, hogy a testemet egyék, szorongatóim és ellenségeim, ők botlanak el és hullanak el. Te ki tudod ezt jelenteni? A hit embere ezt mondja: Mindegy, hogy milyen gonosz nyelv jön velem szembe, mindegy, hogy milyen áspiskígyó mérgű nyelvek szidalmaznak engem, ők fognak elesni, mert az Úr az én oltalmam, Ő az én védelmezőm! Mindegy, milyen hazugságot terjesztenek, milyen képtelenséget hazudoznak rólam, ők fognak elbukni! Isten legyen irgalmas hozzánk!

4. Egyet kértem az Úrtól, azért esedezem: hogy lakhassam az Úr házában életem minden napján; hogy nézhessem az Úrnak szépségét és gyönyörködhessen az Ő templomában.

Olyan gyönyörű ez az igevers! Egyet kértem az Úrtól, hogy lakhassam Őnála, hogy velem lehessen közösségben – mondja ezt a nyirkos, hideg barlangban. Mindegy, hogy hol van, milyen körülmények között az ember, lehet az életed előre mutató, lehet az életed felfelé ívelő. Nem a körülményektől függ, hanem a hozzáállásod, a látásmódod, azon, hogy kire nézel, mire nézel, és hogy mi van a szádban. Hogy mi van a szádban! Bizony!

5. Bizony elrejt engem az ő hajlékába a veszedelem napján; eltakar engem sátrának rejtekében, sziklára emel fel engem.

6. Most is felül emeli fejemet ellenségeimen, akik körülöttem vannak, és én az Ő sátorában örömmáldozatokkal áldozom, énekelek és zengedezek az Úrnak.

Ez valamit mond itt. Felül emeli fejemet ellenségeimen. Mit jelent ez? Nem azt mondja, hogy lenyomja a fejemet ellenségeim lábai alá. Azt, hogy a tekintet merre figyel? Itt a legkönnyebb elrontani, eltéveszteni, hogy min van a figyelmünk, min van a tekintetünk? Mire figyelünk? Most is felül emeli fejemet ellenségeimen, akik körülöttem vannak, és én az Ő sátorában örömmáldozatokkal áldozom, énekelek és zengedezek az Úrnak! El tudom ezt képzelni, ott a barlangban, ahol a nyirkos fa fényénél, meg füstjénél, amikor csípi a szemét mindenkinek a vizes fa és ott Dávid énekel, a barlangban. Örömmáldozatokkal áldozom, énekelek és zengedezek az Úrnak! Énekelek és zengedezek az Úrnak!

Ehhez képest eljövünk a gyülekezetbe keresztényként, békeidőben, senki és semmi nem bánt minket és ilyen féldepressziós kinézettel énekelünk az Úrnak. Nehogy már! Ébresztő! Remélem kicsit kinyílt a bicska most a zsebedben, hogy így beszélek veletek! Nem bánom! Tudjátok, hogy nem ellenetek szól ez, hanem értetek, meg értünk. Kijövünk abból a vallásos, kulturális valamiből, amibe időnként, úgy érzem, hogy belesüppedtünk. Az öröm legyen valódi öröm! Az imádat legyen valódi imádat! Olyan jók vagytok ebben, amikor átadjátok magatokat ennek! Amikor nem hozod be az ajtón a heti problémádat, hanem kint hagyod, vagy ha be is hozod, ide dobod az Úr elé. Nem az én lábaim elé, hanem az Úr elé. Igen, ezt tanulni kell és erről hallani is kell.

Vannak félelmek, amelyek megalapozatlanok, beszéljünk egy kicsit erről. Ezek a megalapozatlan félelmeken való képzelődés, elmélkedés, időtöltés csak az energiánkat emészti fel és gyakorlatilag gyengébbé tesz minket. A félelem gondolatai azok a láncok, amelyek bebörtönöznek minket, vagy a rácsainkat erősítik.

A sátánnak az a célja, hogy képzelődj. Az ő gondolatait, az ő félelemmel teljes forgatókönyvét gondold el, a hiányokról, a keserű dolgokról, a fájdalomokról, a rossz dolgokról. Ezeket képzelődj, azon időzz, hogy valami rossz dolog fog történni. Azt is szeretné, hogy azon időzzél, hogy nem fog valami jó dolog megtörténni veled, és azon gondolkozz, hogy veszteség ér téged. Képeket fest eléd az ő céljairól.

János 10,10.

10. A tolvaj nem egyébért jön, hanem hogy lopjon és öljön és pusztítson; én azért jöttem, hogy életük legyen, és bővülködjenek.

Sokszor nem fizikai testben jön be a tolvaj a házába, betörve az ablakot, hanem jön egy lopással, egy pusztulással, egy rombolással kapcsolatos gondolattal a fejedben, hogy te ezen időzzél, ezen elmélkedjél. Jézus mit mondott itt, ugyanebben az igeversben? Én azért jöttem, hogy életet adjak és hogy bővülködjetek! Az Ő Igéjében ez a valóság, ez a realitás, hogy az Ő Igéjén való elmélkedés, az nekünk életet ad és bővülködést hoz. Mind a kettő jelen lehet az életedben. Aminek teret kell engedned, az Jézus gondolatai, az Ige gondolatai.

Milliószor elhangzott igevers, nem lehet elégszer elmondani, hogy újítsd meg az elmédet! Ne az ördög gondolatait gondold! Ne a félelem gondolatait gondold! Ne a kilátástalanságnak a gondolatait gondold! Ne a veszteségnek a gondolatait gondold! Ne az „úgysem lesz jobb semmi” gondolatait gondold! Nem függünk a körülményektől, nem függünk a politikai szelektől, jobbról vagy balról fúj, mindegy. Persze nem mindegy, ne értsetek félre. Nem mindegy, de nem függhetünk tőlük! Ha kontrollálod a gondolataidat, akkor megállítottad a félelmet. Ha ellenőrzésed alá vonod a gondolataidat és nem engedsz meg mindenféle gondolatot az elmédben, akkor megállítottad a félelmet.

Hogyan jöhetsz ki a félelem börtönéből? Elmondtam az előbb, de elmondom még egyszer. El kell kezdened cselekedni az Igét! Tedd meg akkor is, ha félsz! A félelemnek nincsen semmilyen pozitív hozadéka! A félelemnek nincsenek előnyei! Nincs egy hosszú lista még a

világban sem, az iskolában sem tanítják, hogy ha a félelemnek ezt és ezt a pontjait cselekszed, akkor ilyen és ilyen jó hozadéka lesz az életedre vonatkozóan. Még a világ is tudja, hogy a félelem egy gonosz dolog!

A félelem vagy aggodalmat generál, vagy kiszívja belőled az erőt. A félelem elrabolja a benned levő lehetőségeket azért, mert amikor félsz, akkor igazából alábecsülsz magad. Lehet, hogy ebben az összefüggésben még nem hallottad, vagy nem vetted észre ezt az összefüggést, de gondolkodjunk el egy kicsit azon, hogy amikor félsz, akkor tényleg alábecsülsz magad, ha pedig alábecsülsz magad, az meg már egy bizonyos fajta hitetlenség.

Menjünk vissza a táltumosz szolgálókra. Az egy táltumosz szolga nem gondolkozott magáról úgy, hogy neki képessége lenne arra, hogy azt megduplázza vagy megsokszorozza. Tehát amikor félsz, akkor azokat a lehetőségeket, azokat a képességeket, amiket Isten beléd helyezett, azokat korlátozod, pedig ugyanolyan képességeid vannak, mint Jézusnak. Most mondhatod azt, hogy Nekem? Hol van az elrejtve? Hol van a hátizsákban? Bennem biztos nincsenek olyan képességek! De az Ige nem ezt mondja. Isteni természet részeseivé lettetek, ezt mondja az Ige. A szellemedben ott vannak ugyanazok a képességek, amik Jézusban voltak. Ugyanaz a Szent Szellem van benned, ugyanazzal a Szent Szellemmel lettél felkenve, mint Jézus, nem pedig egy másodosztályúval, vagy a harmadosztályúval. A különbség a megértés és a gondolkodásmód erről, mert még elhinni sem merjük, még attól is félünk, hogy igazán elhiggyük, és ez már be is korlátozott minket. Természetesen nem te vagy Jézus, nem te vagy Isten, nem tudsz bolygókat teremteni, de meg kell látnod azt, hogy amint Ő van, úgy vagyunk mi is ebben a világban. Amint Ő van, úgy vagyunk ezen a világon. Jézus mondta, hogy azokat a cselekedeteket, amelyeket én cselekedtem, ti is cselekedni fogjátok, sőt még nagyobbakat is tesztek. Hogyan tudod ezt megtenni, ha nincsenek meg az ehhez szükséges képességeid? Sehogy! Jézus hazudott volna? Nem hazudott! Az igazságot mondta, csak nem vagyunk a képességeink tudatában. Komolyan mondom, időnként még félünk is ezt elhinni. Amikor ezen elmélsz, ezen gondolkodsz, akkor a félelem elszáll. „Ó, Uram a Te rejtekedben, a Te védelmedben vagyok, olyan jó nekem itt!”. Amikor ezzel átitatódasz újra meg újra és kimész a világba, éled az életedet, majd megtapasztalod ennek a gyümölcsseit, áldásait, akkor az egy lendületet ad a hitednek, mert az Ige valóban működik, valóban sikerre jutsz. Bizony ahhoz, hogy kimozduljunk a félelemből, ki kell lépnünk abból a komfortzónából vagy abból a hamis illúzióból, hogy nem merünk semmi olyasmit tenni, amivel egy kicsit is kilóghatunk a sorból. Nem feltétlenül kell mindnyájunknak olyan dolgokat tenni, ami mindenkit teljesen megbotránkoztat, ez természetes. Azért valljuk be őszintén, hogy Isten nagyon sokszor nem úgy vezet minket, hogy valami nagyon-nagyon különleges dolgot tegyünk, ami teljesen idegen mindentől, de bizony vannak helyzetek, amikor akár csak az önmagában, hogy eljössz a gyülekezetbe, egy bátorsággal teljes lépés lehet a részedről, ha például a családod ebben nem támogat. Volt-e már valaki így esetleg? Van egy-két kéz.

Ha engedelmeskedsz a félelemnek, vagy ha engedsz a félelemnek, akkor az már legyőzött téged. Lapozzatok a Zsoltárok 118-ra.

Zsoltárok 118,5–6.

5. Szükségemben segítségül hívtam az Urat, meghallgatott és tágas térre tett engem az Úr.

6. Velem van az Úr, nem félek; ember mit árthat nékem?

Ez nem baj, ha a szánkon van időnként. Tudod, amikor Isten rád néz, vagy amikor egy szellemi ember rád néz, akkor látja benned a lehetőségeket. Azonban ha félsz kilépni, akkor ezek a lehetőségek, amik benned vannak, nem lesznek kihasználva, nem lesznek kiaknázva. Kell vened a bátorságot ahhoz, hogy kiaknázd a lehetőségeidet. Ezzel kapcsolatban fölírtam magamnak pár dolgot, de a teljesség igénye nélkül. Van köztük, ami saját tapasztalat, és olyan is, amit másoknál láttam, de mindenkinek ezt a saját életére kell vonatkoztatnia. Például félsz kilépni a szolgálatba, vagy egy vállalkozó szellemű ember fél otthagyni a biztos alkalmazotti

állását és fél belekezdeni egy magánvállalkozásba, akkor biztos, hogy soha nem fogja megtapasztalni, milyen egy gyarapodó cég tulajdonosának lenni.

Tehát az nem jó, ha valaki nem hajlandó elkezdni valamit, ha az Úr mondta neki. Természetesen nincs semmi baj az alkalmazotti munkaviszonnyal, nem mindenkinek való az, hogy céget vagy vállalkozást vezessen, tehát félre ne értse valaki. De ha valakinek szól az Úr és mond valamit és azt nem teszi meg, akkor nem fogja meglátni annak a gyümölcseit sem. Ha nem mersz belefogni egy munkába, vagy egy fiatalember nem mer megszólítani egy lányt, aki tetszik neki, akkor abból lehet-e bármi is? Ez egy hétköznapi példa, ugye? Ha meg a fiatalember nem meri megszólítani a hölgyet, aki szimpatikus neki, az azért van, mert fél az elutasítástól, fél a visszautasítástól. Tehát nem jó, ha egy ember nem mer igent mondani egy felkérésre. De az sem jó, ha valaki nem mer nemet mondani egy felkérésre, amikor nemet kellene mondania, de fél, és ezért mindig igent mond mindenre. Az se jó, ha félsz évente egyszer elmenni egy jó étterembe, mert te ezt nem engedheted meg magadnak – így gondold –, vagy félsz, hogy mit mond a másik, vagy félsz véleményt formálni és ezáltal kilógni a sorból, vagy félsz, hogy el lesz utasítva, vagy félsz a kudarctól. De akkor nem fogod megtapasztalni a győzelem ízét sem soha! Akkor csak icipici kis eredményeid lesznek. De ha az Úr szól hozzád és te bátran megteszed, amit mondott, akkor bizony lesznek pozitív tapasztalataid.

Ami elválasztja az érett szellemi embert a sokéves éretlen embertől, az pont az, hogy az egyiknek van egy csomó pozitív megtapasztalása. Az érett szellemi ember sokszor megtapasztalta Isten gondviselését, az ellátását, a biztonságát, a védelmét akkor, amikor hitben kilépett, amikor Isten mondta neki. Az az ember, aki ugyanúgy éli az életét hosszú évek óta, de soha nem mert hittel kilépni, annak nincsenek ilyen jellegű megtapasztalásai, nincsenek ilyen tapasztalatai az Úrral. Vajon melyik embernek szilárdabb és erősebb a hite? Aki tele van bizonyossággal, aki tíz évre visszamenőleg mindenfelé tudna mondani egy bizonyosságot, hogy mi mindent tett vele az Úr, vagy az, aki olyan „hiszek Istenben, de semmit nem tapasztalok tőle” mentalitású ember? Tehát amikor arról beszélünk, hogy hitben járunk, akkor ez azzal is jár, hogy megtapasztaljuk azt, hogy ennek vannak áldásai, gyümölcsei az életünkre. Ha van merszed, akkor bizony könnyedén elérhetsz dolgokat, de ha nincs merszed, akkor a félelem meglop. A kockázat nélküli élet egy hamis biztonságérzetet nyújt. Ezt értsd jól, kérlek! Ha úgy éled az életedet, hogy mindig biztosra mész mindenben, akkor nem fogsz oda jutni, ahova az Úr szeretné. Énekeltük itt az alkalom elején, hogy „Meghívtál, hogy vízre lépjek”, ugye? Vízre lépni egy kockázatos dolog, mert vagy fönnmaradsz a vízen, vagy elsüllyedsz, nem? Kérlek, hogy értsd jól azt, amit mondok. Nem a féktelen hazardírozásról beszélek, nem arról, hogy mindent fölteszünk egy lapra ész nélkül és bölcsesség nélkül, mert az ostobaság. Az olyan lenne, mintha valaki azt mondaná, hogy „akkor hitben fogok járni és fogom az összes megtakarításomat, fizetésemet, a gyerek pénzét, és mindenből lottószelvényt veszek”. Ez finoman fogalmazva nem bölcs dolog, nem ilyen kockázatvállalásról beszélek. Bizony egy üzleti vállalkozásban sem lehet úgy hazardírozni, hogy oda jussunk, hogy egyik napról a másikra fennáll a lehetőség, hogy tönkremegy a cég, mert minden pénzt ész nélkül befektetünk valamibe, és ha bejön, bejön, ha nem, nem. Ezt nem lehet csinálni, Isten nem erre hívott el. Isten arra hívott el, hogy amit Ő mondott neked, azt megtegyed. Abból a szempontból lesz kockázat, hogy nem tudod, mi lesz az eredménye, vagy nagyjából sejtethed, bár pontosan nem tudod az eredményt. Egyszerűen csak azt tudod, hogy ha Isten mondta, akkor Ő jobban tudja. Én pedig nem vagyok ostoba, hogy ne engedelmességek neki. Kockázatos? Istenben bízni kockázatos lenne? Nem hiszem! Csak az a kérdés, hogy a bizodalunk meg a félelmünk közül melyik az erősebb? Hogyan gondolkozunk? Mit kezdünk ezzel az egész helyzettel?

Szóval a rendeltetésünk betöltéséhez szükséges az, hogy a félelmeinken felülkerekedjünk. Ezekon a félelmeken a zsidók negyven évig nem voltak hajlandóak túllépni és így nem

töltötték be a rendeltetésüket, hanem meghaltak a pusztában. Ha vették volna a bátorságot és elhiszik, amit Isten mondott nekik, ahogy Józsué és Káleb elhitte, akkor a félelem ellenére is bementek volna az ígéret földjére. Harcba szálltak volna az ott élőkkel és legyőzték volna őket, annak ellenére, hogy az óriások nagyok voltak, de nem volt bennük ez a hit és így a rendeltetésüket nem töltötték be. Nem gondolnám, hogy Isten tökéletes akarata volt az, hogy a pusztában hulljanak el.

Aztán ott volt Józsué és Káleb, akik a 40 évig a pusztában vándorló generációhoz tartoztak. Józsué könyvében hogy kezdődik az első fejezet? Hányszor olvassuk azt, hogy Isten azt mondja neki, hogy „ne félj”? Azért mondta ezt Isten, mert jelen volt ez a félelem. Évtizedekig Józsuét is körbevette ez a félelem, ebben élt. Azt mondta Isten neki, hogy „Ne félj, mert veled vagyok”. Azt mondta Isten, hogy „Ne félj, megsegítelek. Ne félj, menj és tedd azt, amit mondtam! Ne félj! Veled vagyok!” Amikor átkelt a nép a Jordánon, akkor árvíz volt. A Jordán nem olyan kis patak volt akkoriban, mint manapság. Hanem jóval nagyobb volt, és a papoknak egy széles víztömegben kellett keresztülmenniük és a lábukat bele kellett tegyék a vízbe. Hoppá! A félelem ellenére meg kellett ezt tenni. Amikor az ember így kilép, amikor az ember cselekszik, akkor Isten is lép. De nagyon sokszor nem teszi ezt meg előre. Nem az történt, hogy Isten azt mondta, hogy mindenki álljon meg szépen ott a Jordán előtt, kettéválk a víz, feláll a vízfal, és akkor átmehet mindenki! Nem ez történt, hanem először az embereknek ki kellett lépniük, cselekedniük kellett, a vízre kellett lépni, a bizonytalanra, a kockázatosra. Ha Isten azt mondta, hogy tedd meg, akkor megteheted bátran. Akkor megteheted!

A bénító félelem nem engedi, hogy cselekedj, ha pedig nem cselekszel, akkor nem lesznek jó tapasztalataid. Ha nincsenek jó tapasztalataid, akkor félni fogsz. Ha vannak jó tapasztalataid, akkor sokkal könnyebb lesz hitben járni. Ez egy ilyen ördögi kör, hogy arra akar rávenni téged a sátán, hogy ne cselekedj, hogy ne legyenek jó megtapasztalásaid, mert akkor félni fogsz, és akkor ugyanabban a mókuserékben hajtod magad úgy, hogy nem haladsz semmit sem előre. Tehát ha vannak pozitív, jó tapasztalataid, vannak jó eredményeid, bizonyosságaid, akkor a hited könnyebben lendül. Tudom nagyon jól, hogy vannak ijesztő helyzetek és nagyon ijesztő lehet ismeretlen dolgokat tenni, de ha megragadunk azon a helyen, ahol voltunk és vagyunk, akkor korlátozzuk magunkat. Én tudom, hiszem, és tapasztalom, hogy nekem is folyamatosan évről évre tágítanom kell a látásomat az elmémben a növekedéssel kapcsolatban, és még mindig van több, mindig van nagyobb és még mindig van előrébb és még mindig van bőségesebb! Amíg ezen a földön élünk, ez így is lesz.

Amikor az ember megelégszik, hátradől, azt mondja, hogy „nekem már nem kell több”, akkor Isten nem fogja erőltetni, viszont Ő a növekedést adó Isten, neki ez a természete. Ha beszélnél egy csillagással, egy tudóssal, akkor ő is azt mondaná neked, ha hisz Istenben, ha nem, hogy a tudomány jelenlegi állása szerint az Univerzum, a világegyetem, amiben élünk, folyamatosan tágul és növekszik. Folyamatosan! Nem lehet elmenni a végére. Nincsenek olyan sci-fi filmek sem, ahol elmennek a világegyetem végére űrhajóval, a fénysebesség háromszorosával, és ha elérték a végére, akkor nincs tovább és a szereplők hazamennek. Nincs ilyen! Még a világ agyába sem fér ez bele! Még a hollywoodi zakkantaknak sincs benne a fejükben, hogy ilyen filmet csináljanak. Mi van a világvégén? Ők sem tudják, mert olyan nagy és csak növekedik. Mi is ilyen folytonosan tudunk növekedni. De ha mindig minden kihívást elkerülünk, akkor elesünk az értékes tapasztalatoktól!

Most lapozzatok a Jób 4,14-re és ezzel fogom zárni a mai tanítást.

Jóbbal kapcsolatban a vallásos körökben nagyon sok a félreértés, a tudatlanság bizonyos igeversék rossz értelmezéséből fakadóan. Jób életéről tudjuk azt, hogy egy Istentől nagyon megáldott, nagyon gazdag ember volt, akinek nagy családja, sok szolgája, sok marhája, sok állata, sok mindene volt. Egy dolgot viszont elrontott. Hogy ezt megértsük, egy kicsit visszafelé fogunk haladni az Igében.

Jób 4,14.

14. Félelem szálla rám, és rettegés, s megreszketteté minden csontomat.

A csontjaimban is remegtem, olyan félelem és olyan rettegés szállt rám – mondja ezt Jób. Mit mond ki a szavaival? A félelmét: „Megrettentem”, „Félelem szálla rám és rettegés, s megreszketteté minden csontomat”. Remegett a lába, a csontja. Mondja ezt az az ember, aki Istentől rendkívüli módon áldott, nagyon gazdag, minden jóval ellátott ember.

Tudod, nagyon sokszor a félelmek túloznak. A sátán megtévesztései között ott szerepel az, hogy félelmeket hoz kis dolgokkal kapcsolatban, hogy te azt nagynak lásd. Azt akarja, hogy óriásnak lásd az aprócska kis egeret. Reinhard Bonnke mondta azt, hogy a sátán egy sötét szobában ordító oroszlánként kiabál ellened, de ha fölkapcsolod a lámpát, akkor láthatod, hogy az valójában egy kicsi egér egy nagy mikrofontölcsérrel. Amikor meglátod őt valójában, nem egy ordító oroszlán, aki ellened van, hanem egy kicsi kis egérke, még arrébb is tudod rúgni, de ő azt mutatja magáról, hogy ordító oroszlán, aki keresi, kit nyelhet el. Kit tud elnyelni? Aki az ő gondolatainak megnyitja magát és elkezdi mondani az ő szavait, az ő gondolatait, a félelem szavait.

Olvasom még egyszer, hogy Jób mit mondott: „Félelem szálla rám, és rettegés, s megreszketteté minden csontomat”. Gondoljunk vissza Dávidra. Vajon ő nem szembesült ugyanezzel a barlangban? Személyes meggyőződés, hogy Dávid a félelemnek ugyanazzal a természetével találkozott, mégis az ő szájából más jött ki és egész mások lettek az eredményei is. Felolvastam az előbb, mit mondott Dávid. Vele ellentétben Jób szájából mi jön ki? Félek és rettegek, ez jöve reám. Sokszor olyan dolgoktól rettegünk, amik soha nem történnek meg, de mivel a félelem is egy hitfajta, és a hit működési elvén működik, ezért veszélyes szabadjára engedni a félelmeket. Szabadjára a hitet kell engedni. Visszafelé lapozzunk a Jób 3-ra és nézzük meg a 25. és 26. verseket. Talán ezek a legismertebb igeversék a Jób könyvéből azok számára, akik hallottak már félelemellenes tanítást Jób szemszögéből. Azt mondja itt Jób, figyelj:

Jób 3,25–26.

25. Mert amitől remegve remegtem, az jöve reám, és amitől rettegtem, az esék rajtam.

26. Nincs békességem, sem nyugtom, sem pihenésem, mert nyomorúság támadt reám.

Figyeljete, elmondom még egyszer ezt a második igeverset, az elsőt rengetegszer hallottad már. Nincs békességem – mondja Jób –, sem nyugtom, sem pihenésem, mert nyomorúság támadt rám. Mondja ezt egy olyan ember, akinek nincs semmire semmi gondja, mert Istentől oly nagy mértékben áldott. Nincs anyagi problémája, nincsen családi problémája, nincs a családban az asszony részéről meddőségi probléma, nincs aszály, nincs ellenséges király, semmi nyűge-baja nincs. Ennek ellenére mégis azt mondja, hogy nincs békességem, sem nyugtom, sem pihenésem, mert nyomorúság támadt reám. Mitől? Mintha egy burokban született volna, azt olvassuk az elején. Majd olvasd el! Miért mondta ezt Jób? Azért, mert félt, de mitől is félt? Amikor mindene megvolt, a körülményei is rendben voltak.

Van itt valami elrejtve és ezt meg kell látnunk. Nagyon sokszor a potenciális veszély a gondolatainkban keletkezik, ott rejtőzik, és csakis ott létezik. Ugye, mi józan gondolkodású emberek vagyunk? Nem akarom Jóbot elítélni, de mintha részeg lett volna, amikor ezeket mondta. Nem józan gondolkodás az, amikor valaki mindenféle tekintetben megtapasztalja Isten közelségét, a védelmét, a segítségét, az áldásait, szaporodnak a marhák körülötte meg a bárányok, meg a gyerekek, meg mindenki. Minden jó körülötte, akkor meg mitől kellene félnie? Dávid mit mondott a barlangban? Ha ellenség támadna rám, akkor sem félek! Látod a két ember közötti különbséget? Amitől remegve remegtem, az jöve reám, és amitől rettegtem, az esék rajtam, mondja ezt Jób válaszként a félelemre, de ez a harmadik fejezet és most menjünk visszafelé a Jób első könyvére, ahol le van írva egy beszélgetés Isten és a sátán között. Szándékosan mentem így visszafelé.

Jób 1,8–12.

8. És monda az Úr a sátánnak: Észrevetted-é az én szolgámat, Jóbot? Bizony nincs hozzá hasonló a földön: feddhetetlen, igaz, istenfélő és büngyülő.

Jóbnak még büntudata sem kellett volna, hogy legyen, ha Isten ezt mondja róla.

9. Felele pedig az Úrnak a sátán és monda: Avagy ok nélkül féli-é Jób az Istent?

10. Avagy nem Te építettél-é sövényt Jób köré, és vetted körbe házát és mindenét, amiye van? Keze munkáját megáldottad, marhája igen elszaporodott e földön.

Figyelj, ki mondja ezt? Kinek mondja ezt? A sátán miről tesz bizonyosságot? Elismeri Isten munkáját. Olvasom még egyszer:

10. Avagy nem Te építettél-é sövényt Jób köré, és vetted körbe házát és mindenét, amiye van? Keze munkáját megáldottad, marhája igen elszaporodott e földön.

Ezt mondja a sátán, hogy körbevetted őt mindennel, nem érek hozzá semmivel sem. Honnan tudta a sátán, hogy körül van véve Jób mindenfélével? Mert mindenhol próbált bemenni hozzá! Erre mondja azt a sátán, hogy körbevetted mindenféle védelemmel, oltalommal, úgy ráadásul, hogy a keze munkáját megáldottad, marhája elszaporodott a földön. Nesze neked, vannak keresztény testvérek, akik azt mondják, hogy a gyarapodás nem Istentől van, de még a sátán is tudja, hogy Istennek ilyen természete van, hogy megáld, hogy felemel. Olvasom tovább az Igét. Van itt egy olyan rész, ahol gyakorlatilag a sátán kihívja Istent.

11. De bocsássad csak rá a Te kezedet, verd meg mindazt, ami az övé, avagy nem átkoz-é meg szemtől szembe téged?!

Ezzel gyakorlatilag azt mondta Istennek, hogy Jób csak azért szeret, meg áld téged, meg imádkozik hozzád, meg tisztel téged, áldoz neked, mert Te nagyon megáldottad, és nem azért, mert Te vagy valaki valójában. Utána van egy igevers, ami a Károliban nagyon rosszul szerepel, de megnéztem az eredeti fordítást is, valamint megnéztem sok angol nyelvű fordítást is, amelyek közül van, ahol jól, és van, ahol rosszul szerepel ez az Ige. Először úgy olvasom, ahogy a mi Károli Bibliánk is mondja:

12. Az Úr pedig monda a sátánnak: Ímé, mindazt, amiye van, kezedbe adom; csak öreá ne nyújtss ki kezedet. És kiméne a sátán az Úr elől.

Az eredetiben nem így hangzik ez, hogy mindazt, amiye van, kezedbe adom, mert nem az Úr adta Jóbot a sátán kezébe, hanem úgy szól, hogy amiye van, *a te kezeden van, a te hatalmadban van, sátán*. Tehát a sátán hatalmába került Jób. Miért? A félelem miatt.

Most gondolkozzunk együtt és gondolkozzunk komolyan erről a dolgról: vajon Isten olyan Isten, hogy megáld, meggyógyít, megáld gyerekekkel, családdal, vagyonnal, házakkal, mindennel ellát, utána pedig kiszolgált a sátánnak? Én nem szeretnék ilyen Istenben hinni és bízni, és nem is ilyen Istenben hiszek, mert Ő nem ilyen. Ő nem csinál ilyet, mint ahogy te sem szolgáltatod ki egy rablónak, meg egy pedofil szexuális ragadozónak a gyermekedet, ugye? Remélem, van annyi eszed, hogy nem. Isten sem ilyen! Nem Isten dobta oda Jóbot a sátánnak, mint egy prédát, hanem Jób volt az, aki lerombolta azokat a védőfalakat, védőbástyákat, amiket Isten épített köré, vagy legalábbis réseket hagyott a hitetlen, félelemmel teljes, aggodalmaskodó szavaival. Így került át a lehetőség a sátán kezébe, hogy aztán Jób elveszítse a gyerekeit, a vagyonát, mindenét. Ráadásul meg is betegedett, fekélyekkel, mindennel agyon próbálta csapni a sátán őt. Jób könyve elég hosszú, jönnek jó barátok, meg olyanok is, akik nem olyan jó barátok, meg Jób is védekezik, meg az asszony is, meg mindenkinek van okos véleménye. De a lényeg, hogy kilenc-tíz hónap után, vagy maximum egy év után Jób őszinte szívvel Istenhez fordulva, önmagát megalázva, Istent elismerve, gyakorlatilag meggyógyult és annak a többszörösét kapta vissza Istentől, amiye eredetileg volt. Tehát jóra fordultak a dolgai. Láthatjuk, hogy keresztülment nehéz helyzeteken, de nem Isten lökte őt bele, hanem az a fajta gondolkozásmód, hogy Isten engem nagyon megáldott, de vajon megvédelmez-e? Ez a gondolkozásmód ma is jelen van sokaknál, hogy Isten megáldott, adott ezt, adott azt, meggyógyított, de vajon megmarad a gyógyulásom? Adott nekem egy munkát, de vajon megmarad a munkahelyem? Van fizetésem, meg nyugdíjam, vajon

elveszítem, vagy nem? Ez a kétség ott lehet az ember agyában, és ha ki is mondod, akkor elkezdted ezt valóságba szólítani, mert Jób is ugyanezt tette: „Amitől remegve remegtem, amitől félttem az jöve reám”. Mi jött reá? Mindenét elvesztette. Tehát min gondolkozott, mitől félt? Attól, hogy mindenét elveszti, és ez be is teljesedett. Ugyanúgy működik a félelem, mint a hit, csak ellentétes, negatív előjellel, úgyhogy ez egy nagy lecke itt nekünk.

Egy kiváló üzenet van ebben az egész történetben rengeteg jó dologgal. Meg kell látnunk azt, hogy Isten védelmezte Jóbot. Ezt még a sátán is elismerte. Isten ma is védelmez minket, neked ezt tudnod kell! Ráadásul úgy védelmezte, meg úgy védelmez minket is, hogy a sátán azt a védelmi vonalat, vagy falat nem tudja átlépni. Olyan ez a védelem, amilyenek a 91-es zsoltár írja: pajzs és páncél az Ő hűsége. Isten pajzsát a sátán nem tudja áttörni! Nem képes erre! Ezt mi tudjuk kinyitni, vagy mi tudunk oda éket verni, mi tudjuk előmozdítani a sátán munkáját az életünkben. Csak azt tudja véghezvinni a sátán az életünkben, amit neki megengedünk. Jób kiszolgáltatta magát, a családját, a javait, és mindenét. A nyelvének a ferdesége által jött be a csapás az ő életébe, úgyhogy mi ne legyünk ilyenek! Ámen.

*A függőleges vonallal jelzett igeversek más fordításból származnak.
A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.

AZ ÜDVÖSSÉG IMÁJA

*„Mert ha a te száddal vallást teszel az Úr Jézusról,
és szívedben hiszed, hogy az Isten feltámasztotta
Őt a halálból, üdvözülsz. Mert szívvel hiszünk
a megigazulásra, szájjal teszünk pedig vallást
az üdvösségre.” (Róm. 10,9–10)*

**Hiszem, hogy Jézus Istennek Fia.
Hiszem, hogy Jézus meghalt az én bűneimért.
Hiszem, hogy Jézus feltámadt a halálból az én
megigazulásomért, a Biblia tanítása szerint.**

**Kérlek, Jézus, legyél az én Uram!
Kérlek, Jézus, legyél az én Megváltóm!
Kérlek, Jézus, legyél az én Gyógyítóm!
Költözz a szívembe és teremts újjá engem!**

**Jézus, Te vagy az én Uram!
Jézus, Te vagy az én Megváltóm!
Jézus, Te vagy az én Gyógyítóm!**

**Meg vagyok váltva! Újjászülettem Krisztusban.
Az Ő szent vére megtisztított minden bűntől.
Köszönöm, Úr Jézus, az örök életet! Ámen.**

ELÉRHETŐSÉGEINK

POSTACÍM: 1203 Budapest, Török Flóris u. 70.
TITKÁRSÁG: +36 (70) 428-4144 **ÚJ!**
E-MAIL: titkarsag.ksze@gmail.com **ÚJ!** és info@ksze.org
SKYPE: kszetitkar • HONLAP: www.ksze.org
INTERNET RÁDIÓ: www.kszeradio.hu
YOUTUBE: KSzEVideo
ÚJSÁG SZERKESZTŐSÉG: oromhirado@gmail.com **ÚJ!**